

бжде разбрано словото му, помагаше неговата пѣсенъ, и той ставаше обиченъ и привлѣкателенъ за всички, сполучваше да спечали всѣки срещнатъ българинъ за народното дѣло.

Уменъ, ловѣкъ, пѣргавъ и съобразителенъ, той успѣваше да се изплъзне отъ ржцетѣ на турцитѣ въ най-страшнитѣ моменти, преоблѣченъ ту като турчинъ, ту като селянинъ съ натоварени на конѣ човали съ вжглища, ту като пѣтникъ следъ турската потеря, ходила да търси бунтовника.

Шестъ месеци преди да увисне на вжжето, Левски е съ свои приятели, членове на комитета, на гости у Софийския паша, който празнува рождения денъ на двамата си сина. Въ пашовия конакъ е сложена богата трапеза, пѣятъ се пѣсни, играятъ, борятъ се на двора пехливани. Всички гледатъ, веселятъ се. Тържеството е голѣмо. Наредъ съ гоститѣ, на трапезата е и Апостолътъ: спокойно седи, храни се, разглежда всичко наоколо, весело разговаря по турски съ всички гости. И никому на умъ не минава, че на угощението, близко до пашата, седи най-голѣмиятъ бунтовникъ срещу падишаха...

А въ това време турскитѣ заптиета дебнатъ изъ улицитѣ, подпитватъ изъ ханищата, взиратъ се въ лицето на всѣки срещнатъ младъ пѣтникъ — търсятъ да заловятъ голѣмия комита Дервишоолу Асланъ, както Левски е наричалъ себе си.

Тържеството е свършено. Гоститѣ се разотиватъ. Сбогува се и Левски съ пашата. После се смѣе съ гласъ между своитѣ хора въ София надъ простотията на турскитѣ управници.

Такъвъ бѣше Василъ Левски, Апостолътъ на българската свобода.

Най-после той падна въ ржцетѣ на турската полиция, но падна чрезъ предателство. Заловенъ въ Какринското ханче до Ловечъ и откаранъ раненъ въ София,